

BUITENSTAANDERS

Ze belden onaangekondigd aan op een koude vrijdagavond.

De vreemden voor Eve Palmers deur leken best onschadelijk. Maar Eve, altijd voorzichtig, gluurde door de jaloezieën en twijfelde of ze moest opendoen. Het was een gezin van vijf personen in dikke winterjassen. De ouders, modale mensen, schatte ze begin veertig. Een lange vader met brede schouders en een vierkante kaaklijn. Een tengere blonde moeder met koude blauwe ogen en een ketting met een zilveren kruisje. Tussen hen in stonden drie kinderen op volgorde van lengte – één meisje, twee jongens. Al met al kwamen ze over als het soort gezin dat een kerkdienst op zondagochtend zou afsluiten met een brunch bij een kindvriendelijk restaurant. Eve kende zulke lui goed.

Omdat ze concludeerde dat die mensen geen serieuze bedreiging waren, deed ze open.

‘Hallo.’ De vader glimlachte. ‘Sorry dat we zo laat nog storen. Ik wilde alleen... Ik ben opgegroeid in dit huis...’

‘O, eh, wauw,’ zei Eve.

‘We kwamen hierlangs, besloten even te stoppen.’

Verwachtte hij dat Eve hen zou binnenlaten? Dat was wel het laatste waar ze zin in had. Haar vriendin Charlie kon elk moment thuiskomen. Ze hadden een gezellig avondje gepland: koude kip van gisteren eten, dronken worden en scrabble spelen. Een stel vreemden in hun huis laten rondbanjeren paste niet in dat plaatje.

‘Mijn vader is hier ópgeregroeid,’ verklaarde de dochter trots. Ze was overduidelijk de jongste – hooguit zeven jaar. Met een helgroene pen en een *Blue's Clues*-notitieboekje in de hand.

‘Dat heeft hij net al verteld,’ zei een van haar tienerbroers snuivend. Hij was lang voor zijn leeftijd, met koude blauwe ogen en platinablond haar, net als zijn moeder.

De vader negeerde hun geklets. ‘Ik overval je hiermee, ik weet het, maar ik hoopte dat ik de kinderen even gauw het huis kon laten zien? Laten zien waar hun pa is opgegroeid?’

Eve aarzelde. ‘Binnen?’

‘Alleen maar even snel rondkijken,’ zei de vader. ‘Als het geen probleem is. Tien, vijftien minuutjes. Hooguit.’

Eve staarde langs hem heen, overpeinsde het verzoek.

Het omringende bos kraakte en kreunde in de trage bries die vanaf de bergen door de tuin waaide. Het was koud – het soort kou dat in je huid drong, een poosje rustig bleef zitten en dan over je botten begon te schrapen als nagels over een schoolbord. De winter was dichtbij, loerend vanuit de schaduwen, maar de eerste sneeuw was nog niet gevallen.

Toen viel Eve iets op, of eigenlijk een gebrek aan iets. Ze zag geen auto. Niet bij de scheve oude schuur aan de rand van het bos. Niet bij de inham waar het berijpte grasveld aansloot op het grind. Ze keek de lange, bochtige oprijlaan af. Niets. Dat was meer dan een beetje vreemd, vooral gezien de kou en het feit dat ze hier in *the middle of nowhere* zaten. Een bizar beeld flitste door haar hoofd: het gezin dat hand in hand tussen de donkere bomen vandaan stapte.

‘Waar is jullie auto?’ vroeg Eve.

‘Hm?’

‘Jullie auto?’ herhaalde ze. ‘Ik zie hem niet.’

‘O,’ zei de vader, ‘die staat verderop.’

Eve keek hem twijfelend aan.

‘We hebben geprobeerd naar hier door te rijden,’ legde hij uit, ‘maar het was te steil, te ijzig. Dus zijn we maar gaan lopen.’

‘Ah, dat is best een eindje.’

Bijna vijf minuten lopen.

Op dat moment viel Eve nog iets anders op: een vuile veeg op de geruite jas van de vader. Vooral tijdens momenten van stress werd Eve vaak in beslag genomen door irrelevante details. Een

vlekje zomaar ergens in een kamer kon dan plotseling haar aandacht vangen. Een *drup-drup-druppende* kraan werd luider dan iemand die pal naast haar stond te praten. Als Eve het moest uitleggen, zou ze iets zeggen als: 'Stel je voor dat een paar keer per dag heel ineens echt álles om je heen onmogelijk te negeren wordt.' Nodeloos te zeggen dat ze feestjes niet zo goed trok.

'Is dat oké?' De stem van de vader dreef haar gedachten binnen.

Eve hield haar hoofd schuin. Hij had een vraag gesteld die ze niet had gehoord.

'Het is volkomen begrijpelijk,' verhelderde hij, 'als je liever niet hebt dat we binnenkomen. Het móét niet...'

Eve slaakte een gespannen, kort lachje. 'Ach, sorry, ik... Ik weet niet,' stamelde ze. 'Mijn partner en ik zijn nog druk aan het klussen en... ik moet even bellen om het na te vragen.'

'Geen probleem.'

Een evenwichtige persoon zou natuurlijk gewoon nee tegen hem zeggen. Maar mensen pleasen, zelfs ten koste van zichzelf, was ook weer een van Eves vele eigenaardigheden. Ze had een verlamdende angst om anderen teleur te stellen, zelfs volslagen vreemden – zelfs mensen die ze niet mocht. In de loop der jaren had ze er een simpele oplossing voor ontdekt. In gedachten noemde ze die de Charlie-troef, en het was een conflictvermijdende mantra voor haar geworden: 'Ik vraag het even na bij Charlie.' Eve hoefde nooit nee tegen iemand te zeggen als haar vriendin dat voor haar deed. Aanvankelijk had Charlie er geen moeite mee gehad – zij vond lastige mensen afkappen eigenlijk best leuk. Maar na een poosje was ze Eve gaan aanmoedigen om wat meer voor zichzelf op te komen. 'Vrijwillige blootstelling is de beste manier om angst te overwinnen,' zei ze vaak. Eve snapte dat wel, en ze probeerde het ook, maar...

'Ik... Ik ben zo terug.'

Eve wilde de deur dichtduwen, maar toen vroeg de vader: 'Sorry, maar is het goed als we in de gang wachten? Het is behoorlijk koud buiten.'

Eve deed haar mond open, aarzelde weer.

'We beloven dat we het huis niet platbranden,' grapte hij.

Ze probeerde te glimlachen. 'J-ja, oké.'

'Dank je, serieus. We blijven hier bij de deur staan.' Hij wenkte zijn gezin mee naar binnen en zei tegen de jongens dat ze nergens aan moesten komen. Eve keek toe terwijl die vreemden een voor een haar huis in stapten. In de verte rinkelden de alarmbelletjes van haar onderbewuste. Ze herinnerde zich vaag dat ze verhalen had gehoord. Verhalen over vreemden die bij je aanbelden, beweerden dat ze ooit in je huis gewoond hadden, vroegen of ze even mochten rondkijken. En dan, als de nietsvermoedende slachtoffers niet meer op hun hoede waren: beroving, marteling, moord. Maar... Eve had nog nooit gehoord dat zulke mensen zich voordeden als een heel gezin, compleet met kids...

Voor alles is een eerste keer, hè?

Dat kwam vanuit het diepste, donkerste hoekje van haar gedachten. Een bijna fysiek hoorbare stem die al bij haar was zolang als ze zich kon herinneren. Ze was zo vertrouwd met die stem van 'alles wat fout kán gaan, zál fout gaan', dat ze hem zelfs een gezicht en een naam had gegeven: Mo. Meer dan tien jaar geleden had een goedbedoelende therapeut voorgesteld dat het personifiëren van die vreselijke stem hem zou ontwapenen. 'Maak er iets onschadelijks van, iets vertrouwds,' was zijn advies geweest. En dus had Eve zich haar lievelingsspeelgoed uit haar jeugd voorgesteld: de al lang verloren Mo.

Mo was een aap met krankzinnige ogen en cymbalen, maar niet het aapje waar de meeste mensen dan meteen aan denken, niet de iconische 'Jolly Chimp'. Nee, Mo was een goedkope imitatie van die klassieker. Zijn vacht was gebroken wit van kleur, niet donkerbruin. En in plaats van het bekende gele vestje en de rood gestreepte broek droeg Mo een sjofele blauwe vilten overall en een rafelig strohoedje vol gaten. De 'Boerenkinkelchimp', noemde Eves vader hem.

Waar de cymbalen van de vrolijke chimpansee van messing waren gemaakt, waren die van Mo van goedkoop, broos plastic. Ze maakten een zielig mat klikgeluid, als een kapotte richtingaanwijzer: *tack-tack – tack-tack – tack*. En als je hem op zijn kop mepte, ging zijn bek open en dicht, open en dicht, en werden er

bovenmaatse kiezen en bloedrood tandvlees onthuld. De meeste mensen vonden Mo eng, maar toen Eve klein was, was hij veruit haar lievelingsspeelgoed. Misschien kwam dat doordat ze ergens een beetje medelijden had met Mo, omdat iedereen hem uitschold. Maar de kleine Eve kon niet slapen als ze hem niet vasthield.

En nu, al die jaren later, was de Boerenkinkelchimp met de krankzinnige ogen voor altijd de stem van haar paranoia. Een paranoia die groeide terwijl het gezin opeengepakt in de gang bij de voordeur stond.

Als je ze eenmaal binnenlaat, fluisterde Mo, gaan ze nooit meer weg.

‘Ik ben zo terug,’ zei Eve. Ze negeerde Mo’s absurde opmerking, stapte de woonkamer in, haalde haar telefoon uit haar zak en belde Charlies nummer.

Na drie keer overgaan hoorde ze: ‘Hallo?’

‘Hé Charlie, ik...’

‘Hallo. Dit is Charlies nummer. Laat een berichtje achter, of niet.’

Er klonk een piepje.

Eve snoof. Dit was niet de eerste keer dat ze in dat stomme geintje was getrapt. Charlie had datzelfde voicemailbericht al sinds de middelbare school, lang voordat zij elkaar kenden. Ze was waarschijnlijk nog in de stad om drank in te slaan voor vanavond en hoorde haar telefoon niet. Nu zou Eve dat gezin in haar eentje moeten afschepen, zoals ze gewoon meteen had moeten doen. Waarom liet ze dingen toch altijd zo voortslepen? Het maakte alles alleen maar veel ongemakkelijker. Ze kon natuurlijk liegen, gewoon zeggen dat Charlie het niet wilde hebben, maar...

Vrijwillige blootstelling is de beste manier om angst te overwinnen. In haar hoofd hoorde ze Charlies stem, een rationeel tegenwicht tegen die van Mo. *Hoe meer je zelf je eigen grenzen aangeeft, hoe gemakkelijker het wordt.*

Charlie – of eigenlijk Eves projectie van haar – had gelijk. Met hernieuwde vastberadenheid stapte Eve de gang weer in. Maar toen de vader hoopvol opkeek, aarzelde ze toch en greep

ze weer naar de Charlie-troef: 'Hé, eh, mijn vriendin zegt niet vanavond...'

Tot Eves milde verbazing reageerde niemand op het woord 'vriendin'. Ze vertrokken geen spier. Ze had half verwacht dat de moeder met dat kruisje aan haar ketting een kreet zou slaken en haar handen over de oren van haar kinderen zou slaan, maar ze knipperde niet eens met haar ogen.

'Sorry,' ging Eve door. 'We hebben nog heel veel...'

'Nee, stop maar.' De vader stak zijn handen op in een klein gebaar van overgave. 'Dit was een onvoorstelbaar lastminute-idee.' Hij haalde een visitekaartje uit zijn jaszak en gaf het aan haar. 'Mijn mailadres staat hierop. Als je ervoor openstaat, stuur dan even een mailtje, dan regelen we iets voor de volgende keer dat we in de buurt zijn. Zonder enige verplichting natuurlijk.'

Eve bekeek het kaartje. In vaalgroene letters stond erop: FAUST'S PHOTOLAB. Eronder stond een tekening van een kleine boom, de helft met bladeren eraan, de andere helft alleen takken.

Hij deed een stap achteruit. 'We zouden hier over een jaartje weer in de buurt moeten zijn, of misschien twee. Maar nogmaals, voel je nergens toe verplicht.'

'Sorry,' zei Eve. 'Het punt is alleen, dit is gewoon echt niet zo'n goed moment. Sorry.'

De vader schudde zijn hoofd. 'Je hoeft je niet te verontschuldigen. Wij zijn de mafketels die totaal onverwachts bij je op de stoep staan.' Hij draaide zich om naar zijn gezin. 'Oké ploeg, we gaan weer.' Hij deed de voordeur open en dirigeerde hen de veranda op.

De moeder leek opgelucht. De twee jongens hadden van het begin af aan nergens veel aandacht aan besteed. Maar de dochter trok een gezicht waar het verdriet van afdroop, alsof ze voor de poort naar Disneyland stond en er niet in mocht. Terwijl de rest van het gezin naar buiten liep, bleef zij dralend in de deuropening staan, opstarend naar het oude huis met verlangen in haar grote groene ogen.

'Jenny,' zei de moeder. Na nog een laatste blik achterom sloop de dochter naar de rest toe. Eve bleef op de drempel staan en

keek hen na terwijl ze weg sjokten. Met elke stap verder weg voelde zij zich schuldiger. Schuldig omdat ze de Charlie-troef had gebruikt, schuldig omdat ze de situatie te lang had laten voortslepen, schuldig omdat ze... zich schuldig voelde.

‘Wacht,’ riep ze bijna in een reflex.

De vader bleef staan en keek om.

Eve schraapte haar keel. ‘Vijftien minuutjes?’

Hij knikte. ‘Hooguit.’

DOC_A01_PAND

Beschrijving: Brochuretekst voor Heritage Lane 3709 – afkomstig van het niet langer operationele www.seeking-home.net

NB: De [verwijderd] Bank was waarschijnlijk eigenaar van het huis ten tijde van plaatsing.

Ons thuis is ons toevluchtsoord **Maak hier het jouwe van.**

Een slingerende oprijlaan leidt je door de vredige bossen. Je weet niet goed wat je moet verwachten, maar de rust hier is kalmerend, de frisse berglucht heilzaam. Als je de laatste bocht omgaat, komt langzaam het huis in zicht en...

... eindelijk is je zoektocht voorbij!

Het is alles wat je had gehoopt en nog zoveel meer. Heritage Lane nummer 3709, gelegen op een besloten perceel van 2 hectare, is een kans die maar eens in je leven voorbijkomt. 4 slaapkamers + 2,5 badkamer en meer dan 250 vierkante meter tijdloze victoriaanse architectuur (exclusief de onvoltooide kelder). Stel je voor dat je relaxt op de prachtige veranda rondom het hele huis en de schitterende berggezichten in je opneemt. Of heerlijk knus bij de gemetselde open haard zit met een dierbare. Het is een pand met de wijsheid van de ouderdom en de enthousiaste energie om met de steeds veranderende tijd mee te gaan. En het perceel?

Met meer dan 20 vierkante kilometer Pacific Northwest-

regenwoud om te verkennen, is dit het bergleven in optima forma. Kijk eens naar de natuurvijver in de zuidwesthoek, perfect om op te schaatsen in de winter, of de waterval aan de noordkant. Zin in een langere excursie? Over heel Kettle Creek Mountain lopen wandelpaden. (Met talloze locaties in de buurt om te jagen, vissen, mountainbiken en langlaufen is dit pand tevens een uitstekende investering voor Airbnb-eigenaren en huizenflippers.)

En wees gerust, de beschaving is dichterbij dan je denkt. Dit is een sereen soort afzondering, zonder dat je verbinding met de rest van de wereld opoffert. Slechts dertig minuten rijden naar de gemeente Yale en een fraaie rit van 1 uur en 45 min* naar de stad zelf. Je hoeft niet meer te kiezen tussen stads vermaak en de sereniteit van de natuur. Trek je terug in je geheel eigen, altijd beschikbare vakantiewoning, of ga er gewoon permanent in wonen!

NB: Het huis is in de huidige staat bewoonbaar**, maar het biedt ook een prachtige kans voor een creatieve renovatie of zelfs complete nieuwbouw. De mogelijkheden zijn eindeloos!

*Bij goede verkeers-/weersomstandigheden

**Huisinspectie aangevraagd

— .. .